

De Tao van Bewustzijn

In de oude wereld geloofden mensen
dat zij slechts hun lichaam,
hun gedachten
en hun naam waren.
Dus leefden zij voortdurend:
in reactie,
in gewoonte,
in angst
en in verlangen
zonder ooit werkelijk stil te staan
bij wie er keek achter al die beweging.
Maar hoe voller hun leven werd,
hoe leger zij zich vanbinnen voelden.
Toen vroeg een leerling aan de meester:
"Wat is bewustzijn?"
De meester nam hem mee
naar een helder bergmeer.
Het water weerspiegelde:
de lucht,
de bomen,
de wolken
en de sterren.
"Wat zie je?" vroeg de meester.
"De wereld," antwoordde de leerling.
Toen gooide de meester een steen in het water.
Direct brak het beeld uiteen.
De leerling keek verbaasd.
"Waar is de weerspiegeling gebleven?"
De meester glimlachte zacht.
"De hemel verdween niet."
De kringen bewogen langzaam verder over het meer.
"Alleen het oppervlak werd verstoord."
De leerling werd stil.
Daarna liepen zij door een grote stad.
De leerling zag mensen:
haastig leven,
voortdurend reageren,
zich verliezen in emoties,
meningen
en eindeloze gedachten.
Iedereen leek ergens door meegesleept te worden.
Bijna niemand leek werkelijk aanwezig.
"Waarom leven zoveel mensen onbewust?" vroeg hij.
De meester keek naar de drukke menigte.
"Omdat veel mensen denken
dat zij hun gedachten zijn."

Hij wees naar de lucht boven de stad.
"Maar bewustzijn is niet de wolk..."
De wind streek zacht langs hun gezichten.
"...het is de ruimte
waarin de wolk verschijnt."
De leerling dacht lang na.
"Maar meester... hoe ontwaakt een mens?"
De meester wees naar het stille meer
dat langzaam opnieuw helder werd.
"Wanneer hij begint waar te nemen
zonder zich voortdurend
met iedere gedachte, emotie of rol te identificeren."
De leerling werd stil.
Voor het eerst merkte hij:
de ruimte tussen zijn gedachten,
de stilte achter zijn emoties,
en een aanwezigheid
die altijd al aanwezig leek te zijn geweest.
Toen sprak de meester zacht:
"Een onbewuste mens
wordt voortdurend meegesleept
door wat hij ervaart."
Hij keek rustig naar de bergen.
"Maar een bewuste mens ontdekt langzaam
dat hij niet alleen de ervaring is..."
De zon weerspiegelde in het kalme water.
"...maar ook het bewustzijn
dat alles waarneemt."
De leerling keek zwijgend naar het meer.
En voor het eerst begreep hij:
dat bewustzijn niet iets is
wat een mens moet creëren...
maar iets
wat zichtbaar wordt
wanneer de innerlijke ruis
langzaam tot stilte komt.

